a voz do pobo

¡proletarios de todo-los paises unídevos!

órgao do partido comunista de galicia

Ano IX Nº19 14-Febreiro-1977 10 Pts.

URXE O PULO DO P.C.G. PRA GANAR NAS ELECIÓS:

¡AUTONOMIA GALEGA E LIBERTÁ!

Nun dos actos de entrega dos nosos carnés: Alegria, Xuventù, Combatividà...

¡SOMOS O P.C.G.!

Fotos «A Voz do Pobo»

ÁS PORTAS DA LEGALIDADE DEMOCRATICA

II CONFERENCIA DE VIGO DO PCG

Falando o camarada X.Mª Mella

...OA PRESENCIA DO SECRETARIO XERAL, SANTIAGO ALVAREZ, E OUTROS MEMBROS DO COMITE EXECUTIVO CELEBROUSE, FAI UNS DIAS, A II CONFERENCIA DE VIGO DO PCG. NELA TIVO LUGAR A ELECION DUN NOVO COMITE LOCAL, COMPOSTO POR 30 MEMBROS, CUIO RESPONSABLE E AUGUSTO DOCAMPO (TITO). PUNTO IMPORTANTE FOI A DISCUSION SOBRE A SITUACION POLITICA, RAZON ISTA POLA CAL TRAEMOS A ISTAS PAXINAS UN ESTRACTO DA "RESOLUCION POLITICA" QUE FOI APROBADA NA CONFERENCIA.

... ser a ialma, e a forza, ... antifranquista durante ... anos, o Partido Comunista, nas novas condicións creadas pola morte de Franco, sigue a ter como obxetivo principal no inmediato (e no futuro socialista tamén) o logro da democracia en España. Chegar a elo, pacíficamente, é o que importa hoxe: ó pobo, polo tanto, a nós, comunistas. Ísta é a razón de por... Referéndum, ademáis ... contabilizamos ... "síes" á reforma Suárez, ... ós "noes" da estrema dereita.

REFORMA E RUPTURA, HOXE

O peso no país da oposición democrática, a crecente unidade mostrada por ista no último ano e as movilizaciós de masas -as máis importantes desde 1.939- que baixo o reinado de Juan Carlos ... lugar, levaron ó fracaso do Goberno continuista Arias-Fraga e conqueriron que no Goberno Suárez tenda a predominar o reformismo sobre o puro continuismo. Liberación de presos políticos, cambios positivos no alto mando das F.F.A.A., maior saída á luz dos partidos políticos, liberación de S. Carrillo, S. Alvarez ......,disolución do T.O.P., convocatoria de eleciós (o que supón a disolución das actuales Cortes), serenidade e moderación frente ás últimas provocaciós criminales dos fascistas, son feitos positivos que fannos afirmar que nin Suárez é Arias, nin Juan Carlos é Franco.

A táctica elabourada polo Partido pra derrocar á Dictadura e conquistar a libertade: Acción Democrática Nacional, Pacto para a libertade, Goberno Provisional, Ruptura democrática, estase concretando na práctica de xeito diferente ó que nós preveíamos: é normal na Historia. Sin embargo, no esencial a realidade sigue a confirmar a xusteza dos nosos plantexamentos. Ademáis dos enriba enumerados habería que falar das consignas de Reconciliación Nacional, achegamento pobo-Exército, cambio pacífico (pra evitar a guerra civil) da Dictadura á democracia, etc.,agora asumidas mesmo por unha parte dos sucesores do franquismo.

A ruptura democrática co réxime franquista non se está dando de golpe. Ultimamente, na aplicación da reforma Suárez topamos elementos de ruptura: *a reforma levada cara adiante, con ... cisión, pode traducirse nunha ruptura plena merced a acción decidida e pacífica das forzas políticas e do pobo.* Por eso, son tan importantes as prósimas eleciós: a ruptura democrática pasa hoxe por elas. Por eso a reación fascis quer impedilas.

Por eso, na actual coiuntura, temos que apoiar ó Goberno contra os ultras e pra que isas eleciós podan darse, i e poidan darse en libertade i Pro que non ten o noso apoio Suárez é pra reprimir a esquerda, prohibir manifestaciós; pra frenar ou marchar hacia atrás, hacia o franquismo. As forzas populares temos que facer valer o noso peso na balanza nestes días clave (pero dun xeito diferente, nalgúns aspectos, a como o facíamos baixo o franquismo) pra que ésta se incline da banda da saída pacífica e democrática.

Dedúcese entón que o enemigo principal hoxe en día, da esquerda e da democracia, non é o Goberno, sinon a estrema dereita, que dispón de importantes posiciós no aparello do Estado. Está superada a alternativa esquemática: reforma non, ruptura sí. Máis que de que fracase a reforma do que se trata é de impulsar a reforma sólo así vencerá a ruptura, entendo ésta como a conquista da democracia plena e a desaparición das institucións da Dictadura.

FACTO PRA A LIBERTADE

Na medida en que sectores importantes da burguesía optaron pola vía reformista á democracia, o Pacto pra a libertade non se pode concretar sin a presencia do reformismo máis consecuente, A másima concreción deste Pacto son as xuntanzas Goberno-oposición, é decir, o acordo de todas as forzas que, dende diferentes posiciós ideolóxicas, tácticas e sociales, no Goberno ou na oposición, están a favor da implantación da democracia. A plasmación ideal deste Pacto sería a constitución dun Goberno de amplo consenso democrático, máis ou menos provisional según cándo e cómo se forme, desde por exemplo Suárez e Areilza, hasta os comunistas.

Doutra banda, unha regla de oro do cambio político, mil veces comprobada na práctica, é que ... *pular este país ... cara á democracia* , sin ... turo inmediato defendela.

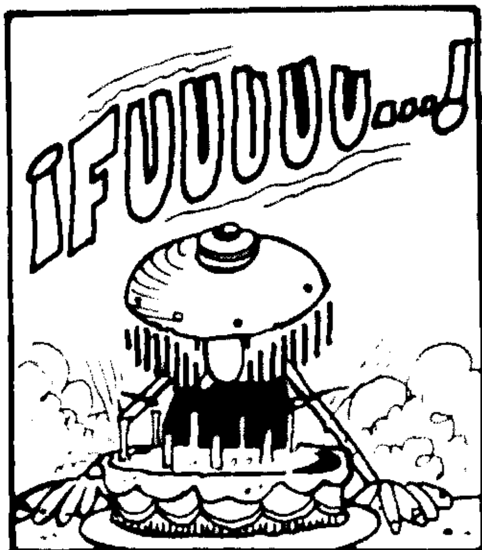
Si o Goberno quer de verdade a democracia, si quere neutralizar as bandas fascistas, si quere, igual que nós, paz e convivencia na democracia, ten que garantizar o uso de todas as libertades, incluida a libertade sindical.

AS ELECIOS DA LIBERTADE

O Partido Comunista de Galicia vai presentar candidatos a diputados nas eleciós lexislativas, tanto si son libres como si non o son, e vai ... esta trascendental batalla sabendo da súa importancia pra nós, como comunistas, como galegos e como demócratas.

Así como militantes do PCG saliron cargos sindicales nas candidaturas de CCOO nas eleciós sindicales do 7?, estando en total vixencia o franquismo, nos centros obreiros máis importantes, podemos lograr en moitos lugares (empresas, barrios, comarcas, axuntamentos) que a maioría dos traballadores, as súas familias, as mulleres os xóvenes, as forzas da cultura, os pequenos comerciantes e industriales, ... *munista*. Podemos, deste xeito, conquerir certo número de diputados do PCG, o que porá nas nosas mans un medio enormemente valioso pra defender os intereses dos traballadores de Galicia, que é a nosa razón de ser.

o fillo de breogan

A tarefa principal, por riba logo de calquer outra, dos comunistas -dos comunistas vigueses en particular- ten que ser nas prósimas semáns (e hoxe mesmo xa ó celebrar o VIII aniversario do PCG) a preparación da *vitoria do PCG* nas eleciós a diputados. Logo de 40 anos de anticomunismo oficial, cando non se sabe si os comunistas teremos os mesmos dereitos que os demáis, decir victoria comunista nas eleciós é falar, primeiramente, dun porcentaxe de votos (a pesare dos caciques esfranquistas) que nos permita seguir a loitar en moitísimas millores condiciós; é falar dunha movilización de masas en favor do PCG sin precedentes. Faise necesario entón un ensanchamento estraordinario do PCG en canto a número de afiliados, mellora de propaganda e recaudación de fondos. A xigantesca movilización de masas e de opinión que supón a campaña electoral esixe por moita xente en aición e tamén cartos pra afiliación. As eleciós teñen que ser a consagración do PCG como un partido legal, como un partido de masas obreiras, campesiñas e mariñeiras, como un partido da muller, como un partido da xuventude, como un partido das forzas da cultura galega, como un partido nacional galego.

Pra que os traballadores e o pobo poidan votar comunista dentro de uns meses teñen que conocernos, teñen que saber quénes somos e que queremos por nós mesmos, abertamente, públicamente.

¿LISTA INDEPENDENTE OU BLOQUE ELECTORAL?

Primeiro na negociación co Goberno, onde Galicia está representada por Valentín Paz Andrade, e segundo no Congreso de Diputados que sala das eleciós, Galicia ten que conquistar e consolidar a súa *autonomía política* respecto ó Goberno Central, no camiño da autodeterminación nacional.

A base de partida e o Estatuto de Autonomía xa votado polo pobo en 1.936, o que non quere decir que os galegos non fagamos uso das posibilidades de instituciós políticas propias que xurdan da negociación co goberno, ou doutras vías, e que poidan de inmediato porse en práctica.

Pra que as eleciós en Galicia señan democráticas e non estean mediatizadas polos funcionarios dos Gobernos Civiles, Axuntamentos, Diputados, Información e Turismo, Hermandades, Cofradías e Sindicatos Verticales, é indispensable un órgao galego democrático que facilite e orgaice a nivel de Galicia as eleciós.

O PCG considera que a millor maneira de que os dereitos da nación galega queden garantizados é que gane as eleciós un *bloque electoral democrático en Galicia*, bloque que pra que teña o apoio maioritario da opinión galega ten que cubrir desde a dereita democrática hastas a esquerda socialista e comunista, deixando en minoría os neofranquistas de Alianza Popular: Fraga, Fernández de la Mora, Ramilo, etc.

No caso de que non seña posible unha lista de candidatos común entre todas as forzas, póis a democracia cristián -PPG-, liberales -PDG-, socialistas da FSG-PSOE, pensan ir soios as eleciós e o PSG plantexa un tipo de bloque moito máis estreito do que hoxe precisa Galicia (alianza federalista), o PCG propugnaría un *Fronte de Unidade Galega* onde cada partido presente as súas *propias listas de candidatos* pero co compromiso de esixir condiciós previas democráticas, de suscribir un "pacto de non agresión" na campaña electoral, de loitar *antes, durante e despóis* das eleciós pola autonomía, quérese decir: goberno e parlamento propios.

O PCG opina que reivindicar neste intre, en que a batalla dase entre democracia e reación fascista, un Frente Popular como en 1.936 é suicida. As forzas partidarias da democracia e da autonomía galega, señan de esquerda, centro ou dereita, *non se deben dividir* nin enfrentar nestas eleciós.

DECLARARNOS ABERTAMENTE DO PARTIDO COMUNISTA

A II Conferencia de Vigo do PCG acordóu a presentación pública dos dirixentes e comités do Partido na nosa ciudade, a nivel de empresa, barrio, rama, sector profesional, etc., dentro da campaña VIII aniversario.

Especialmente no caso dos dirixentes sindicales e de masas do Partido, pois simbolizan millor que nadie a dedicación cotidián dos comunistas á defensa da clase traballadora e de todos os ciudadáns contra toda forma de opresión i esplotación.

Os comunistas non somos amigos de esconder a nosa condición de tales. O tivemos que facer ó longo dos 40 anos de franquismo, e xa é hora de que voltemos á normalidade, que é actuar a plena luz pública, non na penumbra nin maquiavelicamente. Declarámonos abertamente comunistas ante o pobo, porque creemos que o -está por facer a historia do Partido nas empresas de Vigo- que dirixentes sindicales pasaron ó traballo -capital no franquismo pró movimento obreiro- clandestino do P.C., e tamén ó revés: cadros obreiros do Partido que se transformaron en grandes líderes sindicales. Mañán mismo presentaremos algún dirixente sindical de Vigo como candidato comunista nas eleciós de diputados, e sabemos que os traballadores aplaudirán tal iniciativa. Tamén por un tempo ou definitivamente pode suceder que algún dirixente sindical se dedique totalmente ó Partido.

OS MILLORES DIRIXENTES SINDICALES SON COMUNISTAS

Sucede que a maioría dos dirixentes do sindicato das CCOO, e os millores cargos sindicales das UTTs e Agrupaciós, son membros e dirixentes do PCG.

Sendo como somos un partido obreiro e de vangarda, ¿qué ten de estraño que os homes máis loitadores da clase obreira sexan comunistas?. Pois, o estraño sería o contrario, querería decir ou que somos un partido de retaguardia, ou que nos desentendemos da problemática inmediata dos traballadores que é tamén a nosa.

Os traballadores diferencian ben a *cuestión sindical* da *cuestión política*. Unha cousa é que un dirixente sexa dun partido obreiro -¡ou sería millor militar nun partido burgués...! dereito lexítimo, por outra parte, de calquer ciudadán-, e outra que teñan militancia e responsab lidade no sindicato de clase. No sindicato o dirixente depende pras decisiós do que acorden os afiliados e a asamblea dos traballadores, non do que decida o seu partido. Na asamblea o militante de partido, como outro traballador máis, defenderá as posturas que entenda correctas, pero o poder de decisión está nas mans do conxunto do personal.

Quedando isto claro, o tema de fondo é *a necesidade pra os traballadores de dispoñer dun gran partido político*, que defenda os intereses de clase -hacia o Socialismo en Libertade- no terreo da loita política, que non é o campo específico do sindicato. ¿Qué millor garantía que os dirixentes sindicales máis prestixiosos señan membros dese partido, que non é outro co Partido Comunista?. Ten sucedido no pasado

Unha clase traballadora tan combativa como a de Vigo precisa dun forte P. C. pra se enfrentar victoriosamente coas novas necesidades na prósima legalidade democrática.

Respecto ó sindicato das CCO, é o futuro sindicato unitario cuio embrión é hoxe a COS, unha das maiores garantías da súa *independencia e da súa unidade* respecto ós partidos políticos, ós patrones, e ó Estado, son además dos propios traballadores o propio Partido Comunista, primeiro interesado nun gran sindicato obreiro unitario e independente.

DE FRANQUISTAS A DEMOCRATAS

As forzas políticas novas, como o PGI, o PP de Pio Cabanillas e a UDEG, que baixo Franco non soio non estiveron na oposición sinon que ocuparon posiciós nas suas instituciós: Cortes, Diputaciós, Axuntamentos, etc., e que ultimamente defenden un programa democrático e autonómico, teñen, na nosa opinión, *todo o dereito a facelo*. Pra Galicia, e pros traballadores, é millor que ergan (mal ou ben, xa veremos) a bandeira da democracia que perseveren no totalitarismo como os de Alianza Popular. A práctica demostrará si é sincera ou non a nova postura pública deses políticos. Nós, dende logo, estamos dispostos a dialogar con todas as forzas, calquera que sea o seu orixe, que queiran a democracia.

II Conferencia de Vigo do PCG
Xaneiro de 1.977

VIII aniversario:

¡Ultima batalla pola legalidá do P.C.G.!

FOTOS «A VOZ DO POBO»

Partido Comunista, partido da liberacion da muller

con Santiago Alvarez, Enrique Veira: 20 anos preso

Entrega de carnés na Cruña

Fracasa a criminal provocacion fascista

"As ultras sufriron unha derrota total, primeiro no Referendum, e despóis ó intentar impedir mediante as provocaciós do GRAPO e outras"

Deste xeito escomenzaba a Declaración do C.E. do PCG "Sobre a situación política en Galicia", datada no 20 de Febreiro.

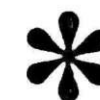
Decíase que os ultras non lograron impedir a liberación de S. Carrillo e S. Alvarez e o inicio das negociaciós Goberno-Oposición.

Tres días despóis produxéronse unha serie de actos criminales que levaron ó País á beira da desestabilización. Cinco camaradas nosos, axentes do orde público, foron as víctimas. O Teniente Xeral Villaescusa sumóuse a Oriol no lugar onde os fascistas teñen ós secuestrados.

"A firmeza, orde e prudencia da lexítima protesta dos movimentos sociales e das forzas da oposición, xunto coa serenidade e madureza do Goberno e das Forzas Armadas, son os factores que están impedindo que teñan ésito as últimas provocaciós contra o proceso democratizador". Oficina de Prensa do PCG, 27-1-77.

Así foi. A contundente resposta obreira e popular que, á vez, estivo presidida polo orde e fuxíu das manifestaciós na rúa. E moi concretamente o PAPEL ESTABILIZADOR [illegible] PARTIDO COMUNISTA [illegible] hora tan grave [illegible] da democracia, permitiu "superar a gravedade [illegible] da situación [illegible]..." (comunicado citado).

Certo é que a intentona poden repetirse, pero certo é tamén, ainda que o Goberno sigue sin tomar medidas eficaces contra autores e cómplices (seña porque non ten forza ou porque non se atreve a tela), que o feito de salirlle, en boa medida, o tiro pola culata ós que pagaron ós asesinos, é unha realidade incuestionable.

CON TODO, O PCG CELEBRA O SEU VIII ANIVERSARIO

O mesmo día que se cometía a atroz masacre de Atocha, iniciábase en Vigo a QUINCENA VIII ANIVERSARIO. Houbo que cambiar de local, pero o primeiro acto de entrega de carnés fíxose igoal, si ben máis improvisado na línea de impor a nosa legalidade e a normalidade democrática a pesares dos intentos da reación pra impedilo.

62 camaradas veteranos recibiron a carné do PCG no Restaurante "Pepe de Juan" de man do Pleno do Comité Executivo e do camarada Santiago Alvarez a quen entregóuselle o carné n°1. O n°2 foi pra Xulio Miranda Nogueiras, campesino de Celanova, Ourense, que ingresóu no Partido en 1.928.

Continuaron os actos. A Cruña, Bazán, Astano, Porriño, Cangas, Betanzos, Pontevedra, Ourense, Ribadavia, Redondela, Vilagarcía.... A maior parte deles, presididos por S. Alvarez e unha delegación do C.E., foron filmados.

O PCG, tendo en conta a escepcionalidade da coiuntura política, dialogóu, con resultados polo xeral positivos, cos comisarios de policía ou a Garda Civil en diversos lugares: O Ferrol, Santiago, Betanzos, Vilagarcía... Nestes diálogos o PC mostróu a súa talla de partido nacional e responsable, e mesmo de partido de orde: icando a estrema dereita esfórzaso por enterrar no desorde e no caos a situación política!

"O Goberno Suárez ten o noso apoio pra deter e xuzgar ós culpables, pra impedir que estos feitos podan repetirse, sendo pra elo preciso acelerar as medidas democratizadoras cara a que as prósimas eleciós señan verdadeiramente libres". Oficina de Prensa do PCG, 27-1-77.

Excepto o acto do 24 en Vigo, os demáis actos de entrega de carnés foron máis ou menos tolerados pola autoridade gobernativa. No Ferrol personóuse a Garda Civil nun deles e manifestóu ter orde de "non molestar mentras [illegible] de público".... O que non foi obstáculo pra que uns 35 militantes nosos pasaran pola comisaría a consecuencia das pegadas de carteles VIII aniversario chamando á afiliación ó PCG, outros foron detidos a partir do discurso en T.V.E. de Suárez.

Tamén foron conducidos a comisaría camaradas en Lugo e noutros lugares. Tamén foron detidos militantes de CCOO, ORT, PTE, MCG, UPG, AN-PG, SOG, PCU..., en total máis que de estrema dereita, que é onde está a subversión contra o proceso democratizador.

O PCG e outros 12 grupos políticos denunciaron istes feitos represivos nun chamamento datado en Santiago de Compostela o 30 de Xaneiro. As organizaciós firmantes: Partido Demócrata Galego, PPG, PSOE, Partido Carlista Galego, PSPG, UGT, USO, CCOO, PCG, PSG, MCG, PTE e PCU, apoian neste chamamento (á unha ación pra o día 2 contra o terrorismo, e pola am →

nistía e as libertades) as medidas do Goberno pra desartellar as bandas fascistas e por en libertade ós demócratas detidos "que nada teñen que ver con istes feitos".

Máis tarde, a Oficina de Prensa do PCG deu a conocer unha nota pedindo a libertade de Xosé María Monserrat do MCG.

En suma, que eiquí sigue sin haber democracia. Fora xa da coiuntura de peligro no tránsito pacífico da dictadura á democracia, o PCG sigue vendo o enemigo principal nos ultras, sigue animando os pasos políticos que dea Suárez, sin por elo por permanentemente a primeiro plano, na súa loita pola democracia e a autonomía galega, o apoio ó actual Goberno (como se fixo na "Semana Tráxica" de Madrí) que mantén unha política contradictoria no presente, e chea de interrogantes no futuro inmediato: ¿vanse liberar de verdade todos os presos? ¿legalizaránse todos os partidos de esquerda que acepten o marco democrático? ¿terá Galicia os mesmos dereitos que Catalunya i Euskadi? ¿iráse á disolución do Movimento?, etc.

Outra cousa sería un Goberno de Reconciliación Nacional que presidira, na democracia, as prósimas eleciós.

**

¡aquí está o pcg!

¡ADIANTE COA CAMPAÑA!

Tal foi a consigna verrada co puño en alto, no acto do VIII aniversario en Ourense, por parte dos 150 amigos e camaradas asistentes. Pra despóis corear ¡PCG, SOCIALISMO EN LIBERTÁ!, e cantar "A Internacional" e o "Himno Galego".

Pra contarlle ós nosos lectores como foron istes actos tomamos un deles, o de Ourense, a terra de Benigno Alvarez (o mes que ven é o 40 cabodeano da súa morte)...e de Santiago Alvarez. A provincia onde a dimensión do PCG como partido dos campesiños, se cadra está máis clara por tradición e por presencia actual.

As verbas encendidas de Santiago, e despóis de Manolo Peña Rei, Xulio Pérez de la Fuente e Rafael Pillado, foron interrumpidas moitas veces por aplausos unánimes: cando se condenóu o terrorismo; cando se dixo que o noso Partido tiña capacidade de maniobra incluso para, nunha situación dada, apoiar ó Goberno, etc.

Houbo moitos que ingresaron no PCG naquel intre (en algúns lugares multiplicóuse por catro o número de afiliados, ¡e iso que a situación política non favorecéu a presencia de moitos simpatizantes!) entre os aplausos emotivos dos presentes.

Apertas i emotividade foron a tónica dominante na gran maioría das xuntanzas do aniversario.

Nun restaurante onde tivo lugar a cea que precedéu,unha das moitas entregas de carnés, afiliáronse ó Partido os fillos do dono. Noutra ciudade ocurríu algo parecido, colleron o carné os donos xa non tan mozos, e a sobriña: era un bar onde xa dende os anos 60 facían as reuniós xente nosa; pouco a pouco os propietarios foron identificándose coa causa do Partido Comunista. No Ferrol un ciudadán achegóuse ós camaradas que colocaban os carteles pra pedir o ingreso.

Unha vez rematemos os actos de entrega de carnés e o espallamento da propaganda VIII aniversario, A CAMPAÑA SIGUE, ainda despóis do día 13 acordado pra por fin á QUINCENA.

Ademáis de seguir dando carnés, individual ou colectivamente, e pondo propaganda, ó preciso abordar as tarefas VIII aniversario hasta hoxe non desenroladas:

1 - MESAS DE VENTA PUBLICA DE MATERIALES DO PCG.
2 - PRESENTACION DO PCG EN CADA EMPRESA, BARRIO, FACULTADE, ETC.
3 - MITINS DO PCG EN CADA CIUDADE E VILA GALEGA.

¡Así construiremos o PCG de masas que Galicia precisa!

Unha parte moi importante do pobo galego está connosco, co PCG. Saberemos ser merecedores da súa confianza, como xa o fumos na clandestinidade e no anonimato -relativo- ó que nos obligóu a dictadura centralista.

Galicia frente ás eleciós

Despóis de enumerar os procesos e multas que hasta o día 20 do mes pasado afectóu a dirixentes do PCG (dudamos que haxa un partido en Galicia que supere ó noso en marxinación e represión hoxe), o Comité Executivo dixo nunha Declaración, da que xa reproducimos noutra parte o seu primeiro párrafo;

"Non hai casi manifestación ou mítin solicitado legalmente que prospere en Galicia: o que é legal noutros lugares non o é en Galicia ¿por qué? ¿hai unha diretriz do Goberno ou é que os Gobernadores de eiquí responden as diretrices do señor Fraga e Fernández de la Mora?. Está claro que a consigna é reprimir, particularmente ó PCG e a outras forzas de esquerda. ¿Quén o ordenóu?. Ainda estamos esperando poder facer un acto autorizado. Hai alguén que ó parecer está interesado en que Galicia permaneza no franquismo, como mínimo hasta as eleciós, anque a democracia vaia ganando bazas en todo o Estado.

Entre nós preténdese manter en pé o caciquismo franquista de Hermandades, Sindicato Vertical, Cofradías, Delegaciós de Información e Turismo, etc., etc. A traveso dos Gobernadores reprímese ás forzas políticas e sindicales máis consecuentes. O PCG protesta contra esa política represiva e chama ó pobo i especialmente a clase obreira a loitar contra ela.

As forzas máis reacionarias e neofranquistas, coa complicidade gubernativa buscan retrasar a democratización de Galicia e impedir a nosa autonomía. Autonomía que faría moi difícil vir a polo votos a Galicia igoal que os Bancos veñen a polo noso aforro.

¡Que reflesione quen teña que reflesionar!

Galicia xa é veterana de moitas loitas, estivo en vangarda na loita polas libertades e non imos quedar ó marxe do seu uso, á hora da democracia en España. Si o resultado do Referendum en Galicia foi unha sorpresa pra algúns polo peso das abstenciós reales e de movilización popular, de seguir así as cousas pode haber máis sorpresas sobre todo si non se ten en conta o problema nacional galego e non se lle da solución de acordo cos anceios do noso pobo. O Goberno de Madrí, non debera discriminar a Galicia, dando de lado ó seu problema específico, como antes o fixo o "galego" Fraga.

No que ó noso Partido respeta, a nosa actitude é evidente. Sin que o PCG poida actuar libremente como calquera outro partido, non haberá democracia en Galicia. Ninguén loitóu tanto coma nós, comunistas galegos, durante 40 anos de dictadura, pola democracia. Estamos máis decididos que nunca a impoñer a nosa legalidade e a de todos os partidos políticos. Si se pensa que incluso legalizando ó PCE (do que formamos parte) é posible que o PCG quede en certa semilegalidade a merced de funcionarios nostálxicos do franquismo, síguese un camiño equivocado. O PCG loitará a brazo partido contra calquera arbitrariedade hasta facer que a reconciliación nacional, a superación da guerra civil e a convivencia democrãtica sea posible en Galicia".

En relación coa cita electoral as forzas auténticamente galegas e demócraticas, non "demócratas-caciquiles" teñen que porse daccordo pra que Galicia non seña reserva de votos do franquismo centralista, pra conquerir a súa democratización, PRA QUE ESISTA IGOALDADE DE OPORTUNIDADES PRA TODOS OS PARTIDOS DE ESQUERDA, CENTRO E DEREITA. A propia prensa si é en verdade independente debe informar ós lectores equitativa e xustamente das alternativas en presencia sin escluir a esquerda, etc. Pois, si ó final predomina a arbitrariedade e a manipulación caciquil, as primeiras víctimas van ser os mesmos promotores e beneficiados, xa que a plena democratización do aparello do Estado e do sindicalismo agrario, mariñeiro e obreiro e a autonomía galega (que tarde ou cedo van ser realidade) rematará coa efímera maniobra, que volveráse contra iles coma un "boomerang". Os únicos votos estables son os voluntarios, os que se dan conscentemente previo conocemento das alternativas posibles.

Os tempos cambearon, hoxe xa non é tan doado comprar un voto por catro perras ou amenazar á xente dende posiciós de poder pra que non voten a tal ou cal. ¡Non estamos nos anos 30 e menos no século XIX, señor Fraga, Fernández de la Mora e demáis que sigan ise camiño! Senón, ó tempo.

¿qué é «pulo»?

Nun dos carteles chamando ó pobo galego á afiliación ó PCG, emplease a verba: PULO, que en moitos lugares usáse pouco. Asegún o Dicionario pulo é: salto, impulso grande e rápido, crecemento repentino e inesperado. Compréndese logo que ista verba axeitase ben ó paso que, en pouco tempo, ten que dar o PCG. Deste xeito, os partidos galegos contribuimos ó millor conocemento das posibilidades da nosa lingoa, que pronto será, co castelán, lingoa oficial.

conversa con

xesus alonso montero

CONTRA O ASOBALLAMENTO CULTURAL

¿ Cómo ves, neste intre, a lingua galega ?

Constataría un feito: Por primeira vez na historia de Galicia os partidos de esquerda (máis ou menos de esquerdas) fan os seus pronunciamentos, as súas pintadas, os seus manifestos, os seus chamamentos, etc. na vella lingua do país (que é a lingua do pobo, dun pobo que, en casos, ten algunhas dificultades pra ler unha lingua que o feixismo lle escamoteóu da escola).

O feito constatado invita, cando menos, a unha reflesión: a esquerda, o socialismo, o marxismo non soio asume as reivindicaciós sociales i económicas; asume a reivindicación idiomática, pois non facelo sería tanto como estar alleos a un xeito de opresión: o asoballamento cultural.

Chegando aquí, añadiría: as clases oprimidas dunha comunidade teñen, por razós históricas, unha especial sensibilidade pró fenómeno da opresión; pois ben, esa sensibilidade levaráas a entender mellor ca ninguén as opresiós que abafan á comunidade en canto tal. Dito sin radicalismos: ¿Interesa un nacionalismo definido sin o aporte e o punto de vista dos traballadores, das xentes populares?.

O verdadeiro socialismo detecta e recibe as mil formas de opresión que hai nunha sociedade, e soio él pon na nosa man as ferramentas ideolóxicas pra loitar contra esas opresiós. Desde o socialismo verdadeiro debe pasarse á consideración e reivindicación do feito nacional. Así se está a facer inda que non sempre coa presa e a esixencia desexables. Nós mesmos deberíamos ser máis esixentes no noso ámbito.

¿ Anda por ahí o rum-rum de que un grupo de profesionales está a traballar nestas cousas ? ¿ É así ?

Pois é. O que pasa é que estamos ainda a poñer as primeiras pedras da casa; xa falaremos no seu día. O que podo adiantar é que a cultura (entendida como unha cousa que abre os ollos) vai camiño, no seo do Partido, de poñerse a altura das circunstancias.

¿ Podes adiantar algunha línea, algún proieuto ?

Non convén botar o carro diante dos bois. Se cadra dentro de moi pouco tempo podemos conversar sobre realidades. !Un pouquiño de paciencia pois!.

AFILIATE

ó Partido Comunista de Galicia (P.C.G.)